

BMK. I.

368

Handwritten text, possibly a signature or date.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

3553.

Erant. Lich.

PAKI

368.

(Felyes.)

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

3553. *Arch.* HISTORIA.

Az Iovenianus nevő Romai
CSASZARNAK, ISTEN ELLEN VA-
lo föl fuvalkodasáról, es az Nagy Ur Istennek
rayta tört bosszu allasáról, es előbbi tiftiben
valo allasáról, mostan Deakbol Ma-
gyarra fordittatott, 1593.
Eztendőben.

Notája: Szannya az Ur Isten hiveinek romlását.

O K Szep dolgok nekünk meg irattatvan
vadnak, Regi ő Törvenyből tanusagul kit
hadtak, Nagy Fejedelmeket regi Csasaro-
kat nekünk elő hoztanak.

Talam nem bannyatok ha egy keveset
follok, Egy nagy Fejedelmet ha mostan e-
lő hozok, Tudom hogy meg nem árt ha fivetek ferent jól
rea halgatnatok.

Egy Romai Csasar mikoron uralkodnek, Nagy kazdag-
sagaban mindennel bűvölködnek, Az nagy Ur Istennek fent
áldomasaban mikor torkig nyugodnek.

Felésege jambor es sepe természetű vala, Fiakkal Lyanyok-
kal Isten meg látta vala, O nagy udvaraban sok fele vigasag
neki igen kel vala.

5 Azt foktak mondani regi paraszt példaban, Sok jokkal az
Isten az kit meg lát elteben, El hifi ő magát es el tavoztat-
tya természetit magában.

Nagy ajándeka ez az Fölseges Istennek, Kit jó hírrel ne-
vel litogat megh elteben, Az egy igaz hitben halala oraig
kit meg maraszt vegiglen.

Vala az Csasarnak udvaraban sok cziba, Mint nagy sok
A udva-

udvarban most-is lattuk nem ritka, Ki az nagy Istennek az
ő nagy haragját napról napra arasztja.

Sőt ennek ő neve Iovenianus vala, Nagy Kazdagfagaban
fől fuvalkodot vala, Az nagy Ur Istennek büntető ostroma e-
sebe nem jut vala.

Pokolbeli őrdög fűntelen sodolkodik, Az nagy Csafar u-
tan fűntelen olalkodik, Mikeppen ki vesse útaz igaz utbol
erősten forgolodik.

Orankent udvara lattya őregbűl vala, Nagy kevelysege-
ben ő fekiben ül vala, Az Sathan peniglen sok rósz gondola-
tot eleiben hany vala.

Lam mikor az Csafar fekiben üldögelne, Mely csuda
gondolat ötlek az ő fiveben, Hozza hasonlatos megh Isten
sem volna Urafagaban Menyben.

Istent nem remenlek többet lenni nalamnal, Hogy nagob
hatalmu ő is volna nalamnal, Azt-is így jól hiszem hogy
nincsen tób Isten sohult-is en nalamnal.

Főrtelmes rut bűnben eyte nagy kevelysege, Hogy tőnek
negetseg vesetnek elmejeben, Pokol fenekeben inner követ-
kezik embernek be esese.

Ennek gondolattya az egekben fől hata, Az nagy Isten
elot panas keppen meg alla, Az elő Istennek az ő nagy ha-
ragja mindjaraft rea falla.

Csak hamar az Csafar fekiben el aluvek, Mennyei segit-
segh mert tőle el tavozek, Istennek ostroma csuda büntetese
mindjaraft el érkezek.

Isten parancsola folgalo Angyalanak, Büntetője lenne az
nagy kevely Csafarnak, Es hogy pelda lenne az nagy kevely
Csafar mind ez feles vilagnak.

Tanatanak Csafar igen hamar follala, Ier mennyünk el
hamar mezőre mulatnia, Ne talam el mulik tőlem el tavozik
en testemnek faydalma.

Az Csafar az mezőn mikor fellel mulatna, Szertelen az
Csafar testeben meg posdula, Mint meny útó kővel ha útót-
tek volna oly igen meg busula.

Meg

Meg állata lovat két fele eltekente, Tavoly egy nagy vizet mikoron meg faldita, Monda legyetek itt mig meg menekedem testemnek hevsegetül.

Lovat gyorsfaggal az víz parton meg kötö, Ruhajat ma-
garol igen hamar le vete, Vízben mosakodék miglen hevült
testét ő meg hívósfithete.

Halgassad meg ember az Istennek ostarát, El nem kerül-
heted soha az ő csapását, Mint Iovenianus maydan meg fi-
zeti ő alnok gondolattyat,

El jöve egy ember ki hasonlo Csafarhoz, Mindenben egyet üt az ő abrazattyahoz, Csafar ruhájában Lövara föl üle ugy nyomtata Vrakhhoz.

Immar hald meg kerlek ez Imperator dolgat, Az vizból
ki jöve nem talala ruhajat, Nagy gondolkodással fellel igen
nezi ki vitte el ő Lovat.

Az uy Csafar penig fepen haza indula, Mert udvara nepe forgodik ő körülre, Szepen el föl mene mint fokot Csafarnak az ő Palotájában.

Kazdagon ebedet fepen el fogattata, Sok fele vigasag
zong vala o hazaban, Az Csafar le üle Csafarne Affonnyal
vadnak nagy vigasagban.

Az Vrak előtt terdet fejet haytanak, Ki ki fallasára fe-
jenkent el ostanak, Előbbi mód szerint ki ki ebedere el haza
indulanak.

Az lovenianus meztelen áll vala, Testova mind bolond minden fele fut vala, Ó nagy busultaban Csafar ú magaban im ezt gondollya vala.

Ha vegeré megyek feje esik erőtte, Az ki most meg gulgolt bizony meg hal erőtte, Nem lehet oly nagy ür ez raytam tetelet hogy meg nem halna erte.

Nem tudom meggyek monda Istenem dolgomban, Ho-
gynagy be meggyek Csafari udvaromban, Miglen el föl me-
gyek en Fetelegemhez lefek meg csufolasban.

Hadjarjon itt vagy on egy vitezem ennekem, Kit nagy
A 2 fegy-

fegyenyfegből töttem Urra nem regen, El megyek el oda, ruhát, lovat kerek, tudom meg ismer engem.

Latode mit hafnal embernek az kevelység, Im latod mit hozzon nagy hamar az negétség, Mint ez Fejedelem az nagy kevelységet latod hogy lón nevetseg.

Ime mezitelen az kapura hogy juta, Zörgetnie fegyeny az kapun igen foga, Ott az Kapun allo mikoron meg lata kerde mi ördög volna.

Monda ennek Csafar Iovenianus vagyok, Befield meg Ur radnak im latod az mint vagyok, Ruham el vesitettem az fürödes közben mezitelenül vagyok.

Kapun allo monda mit hazudó bolond ember, Uram az Csafarral haza jutot nem regen, Immar az en Uram az atalhöz ülven vigan lakik ebeden.

Szolla ismeri neki az mezitelen ember, De mond meg Ur radnak legyen gondgya testemre, Küldgyön ruhat nekem hogy ne nezzen senki mezitelen testemre.

Meg monda az Urnak eleiben hozata, Latvan ugy csudalya, kerde mi allat volna, Illyen öltözetű femelyt bizony dollog regen nem latot volna.

Szolla nem ismeri Iovenianus vagyok, Nezd meg femelyemet meg ismeri en ki vagyok, Ez nagy Urafagra en emelelek föl, meg sem ismeri ki vagyok.

Csudalkozik az Ur ennek ó bolondfagan, De annal-is inkább ó mezitelen voltan, Monda bizony lehet hogy Fejedelem vagy mikent vagy ruhaztatvan.

Hamar hozattata három nagy marok vésőt, Erőssen meg verék az udvar nepe előtt, Hamar ki lobbantak mezitelen Csafart setreng az kapu előtt.

Iay mire jutottam ugymond edes Istenem, Im mely vesetlenül vesek Vram Istenem, Kőnyörűly en raytam az te Szent Fiadert en teremő Istenem.

No tudom mit tegyek nem messze egy Castelyban, Vagyon egy hadnagyom nekem imez faluban, El megyek el oda talam az meg ismer engem fegyeny voltomban.

El oda indula kapura mikor juta, Zörgetni az kapun se-
geny erőssen foga, Meg veretett tetten legyet es bogarat oly
erőssen csapkodgya.

Az kapun őriző kerdi kicsoda volna, Monda fegeny em-
ber lovenianus volna, Azert kere őtet mondgya meg Ura-
nak hogy kapu előtt volna.

Csuffagra az Drabant Urahoz el föl mene, Monda hogy
egy Bolond keredzik hogy föl jűne, Ki Urasagoddal mond-
gya dolga volna ha veled befelhetne.

Be bocsaták kapun az Urhoz el föl vıvek, Szegeny me-
telen az ayton hogy be lepek, Hogy mi őrdög volna mint
öltözöt volna az Urtul meg kerdetek.

Iay nem esmerse meg az Istenert engemet, Ha az Csafar
vagyok femlely jól meg engemet, Ez nagy nyavalyabol me-
zıtelenesegbıl kerlek ments ki engemet.

Ez nagy mıtosagra teged en emelelek, Az en udvarom-
ban Fejedelemme tılek, Az en sok nepemen tudod hatal-
maıa tegedet hogy en tılek.

Mosolyodek az Ur, monda oli hitvan ember, Esetıl tavo-
zot mosdatlan lator ember, Hogy mered mondani hogy Fe-
jedelem vagy, hazug nem jambor ember.

Haragjaban hamar tómlótfben őt vettete, De nagy ha-
marsaggal ismet el ki vetete, Tatar ostorokkal mezıtelen te-
stet igen meg verettete.

Udvarabol segent mindjart el ki őzete, Oly nagy őgetes-
fel juta egy erdő melle, Meg sem jut efebem hogy sıvet e-
melne Istenhez az Egh fele.

Monda ő magaban folgaimmal mint jarek, En Csafari te-
stem tılók mint verettetek, Az en mıtosagom udvarom
nepetıl mikeppen csufoltatek.

Sokkal job en nekem udvaromban be terek, En Felese-
gemhez en hazamban be megyek, Mezıtelensegert ott az
en testemnek eleg ruhakat lelek.

El indula hamar Vár kapujara juta, Nem tudgya az Vá-

rád más Fejedelem bírja, Nagy fegyverletiben az Várnak
kapujan nagy erőssen koltoga.

Kapun allo halla az kapura ki lepek, Mezitelen embert la-
ta el csudalkozek, Hogy mi ördög volna ilyen mezitelen
ő tüle tudakozek.

Monda az Drabantnak, Iovenianus vagyok, Ti Fejedel-
metek im latod az mint vagyok, Csafarne Áffonnak azért
hamar mond meg hogy mezitelen vagyok.

Monda az à Haydu ő hazug visla lelek, Az te ferencsed-
re pálczát ha mostan lelek, Te hazugfagodert meg keköl
az hatad arra rea felelek.

Az Csafar nem regen mezőről haza jöve, Az ő ebedere
mindjaralt hozza üle, Te hazugfagodat hogy Fejedelem
vagy meg ne hallya ő füle.

Szolla fegeny meg-is bar ne ellyek meg hallyak, Ha nem
igaz en som bar mindjart ith el vessék, Ez jeleket vid föl
Csafarne áffonnak hogy en itt el nem vesék.

Cseleked megh kerlek az Nagy Isten kedvejert, Ez kis
munkat vöd föl te jo egessegedert, Talam meg idővel neked
joval lesék az te embersegedert.

60 Monda Istenert kerf maydan meg cselekefem, Igyeke-
zik azon Áffonnyal beselhesen, Ily nagy csuda dolgot mi-
keppen Áffonnak hamar meg jelenthesen.

Az titkos jelt Áffony mihelt kezében veve, Ottan az
Csafarnak eleiben be vive, Az csuda esetet rendenkent az
Áffony Uranak meg befelle.

Monda Uram vagyon harmincz ket eztendeje, Hogy I-
sten őve birt annak mar sok ideje, Ez jelt Uramnalunk meg
soha nem latta semmi udvarunk nepe.

Ez bolond hogy jutot ezekhez azt csudalom, Vagy ta-
lam csak probált Uram en azt gondolom, Mert az ki ezt
külte az minemő ember mezitelen ugy hallom.

Az uy Csafar halla eleiben hozata, Szegeny mezitelen
előtte meg allata, Ő udvara nepe azon elő menven kemen-
nyen hurogata.

Vala

Vala egy vislaja es egy Solyma Csásarnak, Erőssen mar-
dossak testet az nyomorultnak, Fejet hova haytfa es ki ol-
talmazza nints fejeny nyavalyasnak.

Monda az uy Csásár mond megh ki vagy shonnat jófi,
Mert az mint en latom csuda öltözettel birfi, Parancsolok
neked modgyad meg mindjaraft femeiddel miért sirfi.

Monda fejeny ottan lovenianus vagyok, Ez nagy biro-
dalom kit birfi mind Ura vagyok, Az en gyermekimnek es
hazam nepenek hidgyed Attyok en vagyok.

Az uy Csásár monda tudom mit erdemlenel, Ha melto-
sagomat ebben nem tekintenem, Meg Törvény ferent-is az
en Tanacsimtul tudom mint itiltetnel.

Hagya ottan Csásár hogy lo farkra kötöznek, Utsakrul
utakra Varosban ugy viselnek, Minden embereknek mon-
da legyen pelda azert ot meg ne ölnek.

Ha peniglen masfor Orfagomban kaphatlak, Fejedelem
nevel hogy első en meg tudhatlak, Nagy főrnýű halállal rec-
tenetes kennal tegedet meg öletlek.

Kezet labat gyorsan fejennek öfve kötek, Varbol az Va-
rosban fejeny el ki vitetek, Szamtalan fok neprül mint egy
gonof tevő Varosbol kifirtetek.

Az Poroslo orkin nagy torokkal kialtya, Csásár ő Fölse-
ge mindennek kialtattya, Hogy Csásari nevel ki elne ez u-
tan mindjart föl akasztattya.

Kezerül labarul köteleket le oldak, Es az Varos kivül
holt elevenül hagyak, Varos nepe kózzúl alamisnajokat fe-
jeny embernek nyuytyak.

Szegeeny nagy véréssen onnat föl vakarkodek, Es nagy
fok sirással magaban fohaskodek, Es nagy lassufaggal onnet
el menteben ezkeppen gondolkodek.

Iay jay Uram Isten mire juta en igyem, Nincsen immar
latom kihez haytsam en fejem, Nincsen emberek közt ne-
kem segitsegem meg hafad az en fivem.

Gondollyad meg azert ha volt banat fiveben, Hogy il-
lyen

Iyen vesellyel kisértetek elteben, Hogy Fesefezetül Fiátul
Lyanyatul nem lón meg ismeresben.

Ez világi dolgot forgata elmejeben, Isten ellen vetet dol-
ga nem jut efeben, Ki által lehetne az ő szabadfaga juttat-
na Csafarsagra.

Las efeben jutá gyontato Confessora, Hogy ki egy Erdő-
ben lakik Czellatskajában, El megyek el oda tudom az meg
ismer ruhat kerek testemre.

Nem sok idő mulvan Czellatskahoz ballaga, Nagy fep
befedekkel az Baratnak föllala, Keri be bocsassa mert nagy
dolga volna kit neki meg mondana.

Halla az ven Barat az aytot föl nyitanta, Es hogy mezíte-
len az embert meg faldita, Be csapa az aytot sok kőrozott ha-
nyással nagy resketve ezt monda.

Ves el te hitetlen kisértet en előlem, Nincsen semmi kö-
zöd velem ves el előlem, Meny vissza pokolban honnet ide
jöttel ne haborgas lelkemben.

Kezeben ragada foldozot Breviarjat, Erőssen olvassa az
aldot Medicinat, Sok kőrozott hanyással es nagy rősketef-
fel zarollya ő aytajat.

Szegeny Csafar arczal magát az földhöz úte, Es egy ki-
csin síkra lelket el föl görjeste, Az nagy Ur Istenhöz nagy
fep könyörgesre őtet el föl ebreste.

Abraham Isaknak Attya teremto Isten, Ez feles vilagh-
nak valtoja Fiu Isten, Az nyomorultaknak meg vigasztaloja
aldot Szent Lelek Isten.

Most vörtem esemben hogy vetköztem ellened, Nagy
fok rut vetkeket cselekedtem ellened, Szamtalan fok fele-
nag fok alnokfagot hordoztam te ellened.

Föl emelem Uram sívemmet te elődben, Sok sohaskoda-
sim kerlek bocsasd elődben, Mert meg bantottalak nagy fok
bőneimmel bocsassad meg en nekem.

Legy kegyelmes mostan nyomorodot fejémnek, Hogy
had örülhesen fejem szabad életnek, Te legy el törloje en U-
ram Istenem en alnok vetkeimnek.

Sza-

Szabadíts meg kerlek ez nagy sok nyavalyából, Az Iesus
nevejert ments meg az budolásból, Ó fent halalaért gyo-
gyíts meg testemet ez nagy sok fájdalomból.

Lam az Manafésnek meg halgatad kereset, Szent Iudit
Assionnak meg hallad könyörgéset, Halgas meg engem-is
íveim ferent való hozzád meg terelemért.

Ha pediglen Vram felőlem azt vegezted, En idvősse-
gemre jobbnak ha így rendelted, Csak kerlek tegedet az en
életemet ekkeppen ne gyötörjed.

Ad meg Vram Isten előbbi ep testemet, Te túled fegen-
nek adot tífeslegemet, Kiert dicsirhessem es föl magatál-
lyam öröкке Fölsegedet.

Las mint egy alomból ismet el föl ebrűle, Az aytóhoz
mene kezde ismet zörgetni, De az fegeny Barat annal in-
kab kezde nagy erőssen zarkozni.

Monda ismet neki az nagy Istenert kerlek, Nyisd meg
az ablakot had befellyek te veled, Ily nagy nyavalyamban
jo tanatsafodat had halhassam te túled.

Istennek fent nevet az Ven Barat hogy halla, Ablakat
nagy lassan egy kicsinne meg nyitá, Ablak nyilafarul mezi-
telen embert nagy erőssen kanditsla.

Monda neki Csafar Iovenianus vagyok, Im látod jo A-
tyam mely éktelenül vagyok, Az nagy Vr Istennek ó bün-
teteseben mostan mind torkig vagyok.

Meg mondtam előtted mindenkor en titkomat, Kerlek
halgassad meg mostan-is panaszomat, Az sok verefegtől es
sok hurezolaftul látod mint vagyon testem.

Egyfer en fekemben mikoron üldögelnek, Nagy kevely-
segeben ily karomlast gondolek, Hogy ilyen hatalmu
meg Isten sem volna, ez földön mint en volnek.

Azert meg követtem erőtte Istenemet, Kerem meg bo-
csassa ellene tót vetkőmet, Vyjonnán meg adgya en azon
könyörgők az en Vrasagomat.

Az Barat hogy halla leg ottan meg ismere, Az Iovenia-

húst azontul be erefite, Egy alafon fekre az megh taglot
Csafart ő fepen le őltete.

110. Szep soval az Barat az Csafarnak azt mondgya, Dicső-
feg Istennek az magas Meny-Orfagban, Ki meg ismeretet
en velem tegedet az te nagy nyavalyadban.

Legyen hala neki hogy megh fantad vetkedet, Bizony
meg bocsattya te undok búncidet, Telhetetlen undok nagy
kevelységedből gondolt rut búncidet.

Im vagy en nekem egy foldozot kőntőfőm, Meztelen
ne legy azt is im read adom, Kőnyörőgy Istennek hogy
meg ismerjenek igen alazatoson.

Im en-is kőnyörőgők eretted az Istennek, Lagyitfa meg fi-
vet te udvarod nepenek, Legyen mēltosága es nagy tífteffe-
ge te Csafari kepednek.

Abraham Isaaknak es Iakobnak Istene, Aldgyon meg u-
tadban tegyen jó ferencseffe, Az Raphaél Angyal mint az
kis Thobiafist vífellyen kegyelmesen.

Ottan el indula foldozot kőntőfeben, Az uton menteben
gondolkodik magában, Mert oly igen tudgya hogy mi sen-
tentiát montak vala fejere.

Főlfeges Istentől de meg batorittatek, Ujjonnan ereje
testeben meg adatek, Nem sok faratsfaggal csak keves mun-
kaval az kapura föl lépek.

Zőrgeti az kaput, Kapun-allo futamek, Hamar föl ugord-
van az kaput meg ragađa, Csafart meg ismere az Várnak
kapuját nagy hamar le erefite.

Monda Uram Csafar legy kegyelmes fejemnek, Esem-
ben nem vőttem ki mentet Főlfegednek, Bizonságul penig
ez dologert fogom Szent Nevet az Istennek.

Udvar nepe fellel kotfika jatfasban vala, Mind föl főkdő-
senek Csafart követik vala, Mint nagy Fejedelmet ő Palo-
tajában fepen kifertek vala.

111. Meg sokafa ferent Csafar fekiben üle, Minden rendbe-
liek ulvarolnak előtte, Ő regi tatskoja mindjart meg ismere
hizelkődik előtte.

Az

Az uy Csasar penig az belső Palotában, Csasarne Affonnyal vagyon befelgetesben, Az Komornik lata nem kelek be mene Csasarnak eleiben.

Monda Uram Csasar otkin az Palotában, Mas Csasar üldögel te Csasari fekedben, Mindenben hasonlo Csasari kedhez csak rosi ruhazattyaban.

Az Csasarne Affont az uy Csasar ki küldte, Monda hogy meg lassa rea sep soval kere, Az Csasarne Affony nagy hamar ki mene es otet meg semlele.

Monda az Csasarne hitemre en jo Uram, Oje vagy Fölseged nem tudom mellyitek Uram, Mert ábrazattyaval hasonlo te hozzád az mint latom jo Uram.

Mofolyodek ezen az uy Csasar ki mene, Csasarne Affonnyal Palotában hogy ere, Az Tatsko mindjarast ot az uy Csasarra hamarkeppen ugata.

Szolla az uy Csasar halljatok meg hiveim, Ti hitetek ferent follyatok ferelmesim, Ha eze az Csasar vagy penig en vagyok mondgyatok meg hiveim.

Senki egyyet sem fol csak mindenik vestegle, Az Csasarne Affony erre vegre felele, Nekem vagyon erre főkeppen nagy gondom: Azert erre felele.

Az nagy Istent hivom en ezekben birojul, Az ki meg itillyen az ti femelyetekről, Tegyen bizonyossa minket ez mai nap az ti Csasarsagtokrul.

Szolla az uy Csasar halljatok ferelmesim, Nem nekem de neki vadtok oz ő hivi, Azert nem en vagyok, ez az ti Csasartok tisztellyetek hivi.

Az nagy Isten előt éktelenül vetet volt, Kiert nagy kemmenyen őt meg sanyargatta volt, Isten tisztelleget es hatalma tagat mert maganak vötte volt.

Mert egyser fekiben mikor kevelyen ülne, Nagy föl fualkodvan monda ő elmejeben, Hogy az mint ő volna ily hatalma tagban Isten sem volna menyben.

Az Angyalok közzül eggyik Angyala vagyok, Nagy boitu

bossu allasra Istentől küldöt vagyok, Rayta ki töltöttem Istennek bossuját Raphaél Angyal vagyok.

Mert az kevelyeket az Isten nem szereti, Az maga hitteket hidgyetek nem kedvelli, Es az segényeket alazatosokat az eghig föl emeli.

En az nagy Istennek ajánlók titeket, Istennek adata ma-
radgyon mind veletek, Istennek Szent Lelke es az ő jo ked-
ve aldyon meg mind bennetek.

115 Ó femők lattara előlök el enyefek, Nagy hala adással az
nagy Istent dicsírek, Az Csafarne Affony mind az nagy
Vrakkal erőssen meg felemlek.

Az Iovenianus az Vrakkak így folla, En raytam lőt dol-
got senki most ne csudallya, Az nagy bujafagot es rut ke-
velyseget mindentek hatra hadgya.

Aldot az Vr Isten ki velem ezt mivelte, Mert en bennem
az bűnt ugyan itten meg verte, Legyen hala neki en segény
lelkemet Pokoltul meg mentette.

Ezeket meg mondvan az Csafarne Affonnak, Mely nag-
sep favaval beéllte az Vrakkak, Az ő rayta eset sok nyo-
morúságot Istentől magafalák.

Ezek után Csafar holta napig Regnala, Ó hivatalyaban
bekefeggel el jara, Az nagy Vr Istennek parancsolittyaban
mind holta napig jara.

120 Immar ha meg hallad kerlek meg ne csufollyad, Az rut
kevelyseget inkább te hatra hadgyad, Inkab az nagy pohart
az enek mondonak jo boroddal meg töltfed.

Az ki ez verseket fordította Magyarra, Az Szektső men-
teben So-Var nevű Faluban, Az enek szerzőnek nevet meg
talalod az versek folyásaban.

Az ezer öt százban es kilenczven háromban, Ez eneket
szerze gondolkodvan magaban, Az nagy kevelyseget, Isten-
telenseget utalvan ő magaban.

V E G E.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár